

det, som Ejendommen hidtil har udredet i Hartkornsskatter til Staten, bliver Ejendomsskylden at nedsætte til det sidstnævnte Beløb. Denne Bestemmelse ophører dog at have Anvendelse, saasnart Ejendommen skifter Ejer eller udstykkes, og har i hvert Fald kun Gyldighed indtil 1ste Juli 1930.

Den en Ejendom paahvilende Ejendomsskyld bortfalder, saafremt den udgør mindre end  $\frac{1}{2}$  Krone for et Aar.

### § 7.

Ejendomsskylden hæfter paa Ejendommen og svares af den, der ifølge Skøde eller anden Adkomst er Ejer af Ejendommen samt af vedkommendes Fallitbo og hans Dødsbo. Besiddere af Len, Stamhuse eller Fideikommisgodser betragtes som Ejere.

Naar imidlertid en Ejendom er overdragen en anden til Brug som Fæste, i Forpagtning, Leje eller paa anden Maade, og det ifølge Lovgivningen eller kontraktmæssigt er paalagt Brugeren helt eller delvis at udrede de i § 1 nævnte Skatter, skal han fremtidig, saafremt Parterne ikke træffe anden Overenskomst, i Stedet derfor udrede en tilsvarende Del af Ejendomsskylden.

### § 8.

For Københavns Vedkommende kan det ved en af Kommunalbestyrelsen vedtagen og af Indenrigsministeren stadfæstet Vedtægt fastsættes, at der som Afgift til Kommunen kan paalignes de faste Ejendomme en Tillægsafgift til et Beløb af indtil 2 Gange den Afgift, som Ejendommene ifølge de foranstaaende Regler have at udrede som Ejendomsskyld til Staten. For saa vidt denne Bestemmelse træffes, kan det endvidere i Vedtægten fastsættes, at den Staten nu tilfaldende Bygningsafgift ikke bortfalder den 1. Juli 1903, men overgaar til Kommunen og gradvis afløses af Ejendomsskyld, dog at Tidspunktet for Bygningsafgiftens fuldstændige Bortfalden og Ejendomsskyldens Opkræven med dens fulde Beløb ikke kan udskydes ud over den 1. Juli 1930. Det samlede Beløb, som det i Henhold til Vedtægtens Bestemmelser saaledes til enhver Tid maatte paahvile de københavnske Ejendomme at udrede, dels i Bygningsafgift dels i Ejendomsskyld, indgaar i Kommunekassen, hvilken atter til Statskassen har at udbetale hele Summen af de Afgifter, som det til enhver Tid vilde paahvile de københavnske Ejendomme at udrede til Staten, saafremt Bestemmelserne i §§ 1 og 3 vare bragte til Anvendelse.

Regler af lignende Indhold kunne ogsaa for de øvrige Købstæders saavel som for Handelspladsernes Vedkommende fastsættes ved kommunale af Indenrigsministeren stadfæstede Vedtægter. Dog skal Størrelsen af den Ejendomsskyld til Kommunen, der i Medfør af disse Vedtægter kan paalignes som Tillægsafgift, være begrænset saaledes, at det samlede Beløb af Ejendomsskyld saavel til Stat som til Kommune ikke maa overstige den samlede Sum af de i § 1, 1. Stykke, nævnte Skatter til Staten, som indtil 1. Juli 1903 paahvile de i Kommunen beliggende faste Ejendomme. Maksimum af den pro mille, som i Henhold hertil i hver enkelt Kommune kan opkræves som Ejendomsskyld, fastsættes paa Grundlag af de den 1. Juli 1903 foreliggende Vurderinger og kan ikke derefter forhøjes.

### § 9.

København, Købstæderne og Landdistrikterne inddeles i Skyldkredse, hvis Antal og Omfang bestemmes af Finansministeren. For hver Kreds udnævner Finansministeren en Vurderingsformand.